

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/25/2019
Identifikačné číslo spisu: 3710010442
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3710010442.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí 10. decembra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L. L., a spol. pre prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, o započítaní väzby, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1T 61/2013, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica z 1. júna 2018, sp. zn. 1T 61/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Považská Bystrica uznesením zo 4. apríla 2018, sp. zn. 1T 61/2013 rozhodol tak, že I.

podľa § 45 ods. 1 Trestného zákona per analogiam odsúdenému:

1) L. L., nar. XX. L. XXXX v U. Q., trvale bytom U. č. XXX, okres U. Q., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová, do nepodmienečného trestu odňatia slobody uloženého súdom iného členského štátu Európskej únie, súdom Českej republiky, rozsudkom Krajského súdu Brno - pobočka Zlín, sp. zn. 61T/7/2013, zo dňa 26. novembra 2013, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu Olomouc, sp. zn. 2To/19/2014, zo dňa 5. júna 2014, keď uvedené odsúdenie bolo čo do trestu odňatia slobody vo výmere desať rokov uznané na území Slovenskej republiky, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Urto/1/2015 z 21. apríla 2015 započítava vykonanú väzbu od 1. apríla 2010 do 1. apríla 2011.

II.

Podľa § 45 ods. 1 Trestného zákona per analogiam, odsúdenému:

2) A. L., nar. XX. J. XXXX v U. Q., trvale bytom U. č. XXX, okres U. Q., t. č. v Ústave na výkon

trestu odňatia slobody Ilava, do nepodmienečného trestu odňatia slobody uloženého súdom iného členského štátu Európskej únie, súdom Českej republiky, rozsudkom Krajského súdu Brno - pobočka Zlín, sp. zn. 61T/7/2013 z 26. novembra 2013, v spojení s rozsudkom Vrchného súdu Olomouc, sp. zn. 2To 59/2014, z 23. júna 2014 a uvedené odsúdenie bolo čo do trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov a štyri mesiace uznané na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3Ntc/202/2015 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Urto/3/2016 zo 7. apríla 2016, započítava vykonanú väzbu od 1. apríla 2010 do 1. apríla 2011.

III.

Podľa § 45 ods. 1 Trestného zákona per analogiam, odsúdenému

3) F. W., nar. X. M. XXXX v U. Q., trvale bytom U. č. XXX, okres U. Q., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, do nepodmienečného trestu odňatia slobody uloženého súdom iného členského štátu Európskej únie, súdom Českej republiky, rozsudkom Krajského súdu Brno - pobočka Zlín, sp. zn. 61T/7/2013 z 26. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu Olomouc, sp. zn. 2To 59/2014 z 23. júna 2014 a uvedené odsúdenie bolo čo do viny a trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov a šesť mesiacov uznané na území Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/1/2016 z 19. februára 2016, započítava vykonanú väzbu od 1. apríla 2010 do 1. apríla 2011.

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 1. júna 2018, sp. zn. 1T 61/2013, sťažnosť prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo 4. apríla 2018, sp. zn. 1T 61/2013, ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica z 1. júna 2018, sp. zn. 1T 61/2013 podal dovolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky, a to z dôvodu podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku. Dovolanie odôvodnil tým, že napadnutému rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica z 2. mája 2017, sp. zn. 1T 61/2013, ktorým podľa § 241 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku súd zastavil trestné stíhanie proti L. L., A. L. a F. W., pre skutok právne posúdený ako prečin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona a prečin nadržovania podľa § 339 ods. 1 Trestného zákona formou účastníctva (ako návodca) podľa § 21 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. V súvislosti s rozhodnutiami o započítaní väzby poukázal na to, že vyšší súdny úradník, ako aj predseda senátu, rozhodnutia o započítaní väzby v podstate odôvodnili tým, že v zmysle § 45 ods. 1 Trestného zákona takýto postup prichádza do úvahy, ak bol páchatel' vo väzbe v konaní, v ktorom došlo k uloženiu úhrnného alebo súhrnného trestu alebo bolo od uloženia súhrnného alebo ďalšieho trestu upustené, s ktorým názorom sa minister spravodlivosti Slovenskej republiky nestotožnil. Zdôraznil, že z ustanovenia § 45 ods. 1 Trestného zákona a judikatúry vyplýva, že započítanie doby strávenej vo väzbe do uloženého trestu prichádza do úvahy, len ak bol páchatel' vo väzbe v konaní, v ktorom došlo k jeho odsúdeniu a k uloženiu samostatného, úhrnného alebo súhrnného trestu (napr. uznesenie najvyššieho súdu zo 17. júla 2013, sp. zn. 3Tost 22/2013). V zmysle judikatúry najvyššieho súdu postup podľa § 42 ods. 1, resp. § 44 Trestného zákona prichádza do úvahy len vtedy, ak bol skorší rozsudok vydaný súdom Slovenskej republiky, slovenské súdy nie sú z hľadiska použitia uvedených ustanovení viazané cudzozemskými rozsudkami. Uznávaný rozsudok nemá na území Slovenskej republiky účinky vyhláseného odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona a vo vzťahu k nemu nemožno ukladať súhrnný trest, resp. upustiť od uloženia súhrnného trestu. Povaha rozhodovania o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia vylučuje, aby bol výrok o treste uznávaného rozhodnutia nahradený výrokom o uložení súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona vo vzťahu k rozsudku slovenského súdu, teda výrokom o uložení trestu aj za trestný čin, ktorého sa uznávané rozhodnutie netýka. Taký postup by mohlo vyvolať aj rovnako vylúčené nahradenie jedného trestu, ktorý bol uložený uznávaným rozhodnutím za viac trestných činov, dvoma alebo viacerými trestami, uloženými slovenským súdom rozhodujúcim o uznaní dotknutého cudzozemského rozhodnutia (R 14/2016). Samotné uloženie súhrnného trestu, na ktorý eventuálne odkazuje rozhodnutie o započítaní väzby, by v danom prípade s ohľadom na rozhodnutie, vo vzťahu ku ktorému by bol súhrnný trest ukladaný, teda rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie, neprichádzalo do úvahy.

Rovnako toto platí aj v prípade upustenia od uloženia súhrnného trestu, nakoľko by do úvahy neprichádzalo uloženie, či upustenie od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k cudzozemskému rozhodnutiu. Nemožno preto započítať dobu strávenú vo väzbe v jednom konaní do výkonu trestu odňatia slobody uloženého páchateľovi trestného činu v inom trestnom konaní, a navyše už vôbec nie do výkonu trestu uloženého páchateľovi rozhodnutím iného členského štátu Európskej únie. Predmetné je podporené aj § 7b ods. 2 Trestného zákona, v zmysle ktorého právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní, sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Rozhodnutie iného členského štátu sa v rámci trestných konaní vedených na území Slovenskej republiky zohľadňuje rovnako ako tuzemské právoplatné rozhodnutia. „Zohľadnenie“ v zmysle § 7b ods. 2 Trestného zákona sa vo vzťahu k odsúdeniu súdom iného členského štátu Európskej únie uplatní v novom, po právoplatnosti takého odsúdenia vedenom trestnom konaní, ako trestnoprávny dôsledok recidívy pri spáchaní trestného činu, za ktorý je páchateľ odsudzovaný slovenským súdom [§ 37 písm. m), § 38 ods. 5 a 6, § 47 ods. 2, § 61 ods. 3, ods. 5 písm. a) Trestného zákona]. Označené ustanovenie sa neuplatní pri trestaní viacčinného súbehu trestných činov súhrnným trestom ani pri novom odsúdení a potrestaní za všetky čiastkové útoky toho istého pokračovacieho trestného činu spoločným trestom (§ 42 ods. 3, § 41 ods. 4 Trestného zákona v znení účinnom od 1. januára 2013, ktoré má vo vzťahu k § 7b ods. 2 Trestného zákona v naposledy uvedenom znení povahu osobitného ustanovenia - *lex specialis*). V tomto prípade ide o samostatne uložené a vykonávané sankcie. Výnimka v zmysle § 7b ods. 2 Trestného zákona vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu vychádza z Rámcového rozhodnutia Rady Európskej únie č. 2008/675/SVV z 24. júla 2008, o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní. Podľa čl. 3 ods. 3, ods. 4 rámcového rozhodnutia, zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch podľa odseku 1, nesmie ovplyvňovať predchádzajúce odsúdenie členského štátu, ktorý vedie nové konanie, pokiaľ by v súlade s vnútroštátnym právom tohto členského štátu ovplyvňovalo predchádzajúce odsúdenia alebo rozhodnutia o ich vykonaní, rušilo ich alebo revidovalo. Ukladanie súhrnného alebo ďalšieho trestu alebo rozhodovanie o upustení od uloženia takéhoto trestu v uvedenom prípade je vylúčené aj z dôvodu, aby nedochádzalo k zrušeniu rozhodnutí iných členských štátov. Záverom dovolania vyslovil názor, že rozhodnutie okresného súdu vo vzťahu k započítaniu väzby vykonanej obvineným L. L., A. L. a F. W. v trestnom konaní Okresného súdu Považská Bystrica pod sp. zn. 1T 61/2013, v zmysle § 45 ods. 1 Trestného zákona per analogiam do nepodmienečných trestov odňatia slobody uložených v konaní Krajského súdu v Brne - pobočka Zlín, sp. zn. 61T/7/2013, možno považovať za nezákonné, s ohľadom na porušenie ustanovení § 7b ods. 2, § 42 ods. 3, § 45 ods. 1 Trestného zákona, § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prospech obvinených.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky:

1) Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Okresného súdu Považská Bystrica z 1. júna 2018, sp. zn. 1T 61/2013, bol porušený zákon v ustanoveniach § 7b ods. 2, § 42 ods. 3, § 45 ods. 1 Trestného zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v prospech obvinených L. L., A. L. a F. W..

2) Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica z 1. júna 2018, sp. zn. 1T 61/2013 zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

3) Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Považská Bystrica prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený L. L. vo vyjadrení doručenom 28. februára 2019 považoval dovolanie ministra spravodlivosti za neprípustné, pretože zrejme nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím o väzbe v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku a dovolateľovi vytkol, že opomenul riadne uznanie cudzích rozhodnutí rozsudkami najvyššieho súdu, ignoroval zásadu rovnocennosti zahraničných a vnútroštátnych odsúdení v zmysle rámcového

rozhodnutia Rady EÚ č. 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch EÚ v novom trestnom konaní (ďalej len „Rámcové rozhodnutie z 24. júla 2008“) a nevykladal relevantné ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku eurokonformným spôsobom, dôsledkom čoho dospel k nesprávnym právnym záverom. Započítanie väzby do trestu, vo vzťahu ku ktorému bolo trestné stíhanie zastavené podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, je v súlade so zákonom a tým, že dovolateľ sa domáha nastolenia právom neprípustného stavu, ktorý by nastal pri zastavení trestného stíhania pre tzv. neúčelnosť a následnom započítaní väzby, keďže obvinení by nemohli za vykonanú väzbu žiadať náhradu škody, konzekventom čoho by bolo potrestanie dvakrát pre rovnaký čin. V dovolaní ďalej dôvodil tým, že napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím o väzbe v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku (R 9/2017) a dovolanie proti nemu je neprípustné [§ 382 písm. f) Trestného poriadku]. Poukázal na to, že po uznaní cudzích rozhodnutí sú právnymi titulmi vykonávaného trestu obvinenými výlučne uznávacie rozsudky najvyššieho súdu, teda nie samotné cudzie rozhodnutia, z čoho je len sprostredkovane odvodzované, že väzba obvinených by nemala byť započítaná. Dovolanie spochybňuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a teoretickú právnu situáciu ukladania trestu, čím pôsobí ako skryté dovolanie proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica z 2. mája 2017, ktorým bolo podľa § 241 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku konanie zastavené, keďže od tohto rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica, v ktorom boli tresty vykonávané obvinenými na základe uznávacích rozsudkov najvyššieho súdu považované za dostatočné na splnenie účelu trestu, sa napadnuté rozhodnutie odvíja. Ďalej poukázal na Rámcové rozhodnutie z 24. júla 2008 a Správu Komisie Európskeho parlamentu o vykonávaní Rámcového rozhodnutia z 24. júla 2008, členskými štátmi z 2. júna 2014, COM (2014) 312 final, zdôrazňujúc zásadu rovnocennosti odsúdení v členských štátoch EÚ. Postihnutie mnohosti trestnej činnosti toho istého páchatel'a je možné v závislosti od okamihu spáchania posudzovaného trestného činu len formou súhrnného trestu, ďalšieho trestu a samostatného trestu. Samostatný trest možno páchatel'ovi uložiť výlučne pri recidíve, teda keď spáchal posudzovaný trestný čin po právoplatnosti rozsudku za iný čin, ukladajúci mu trest, ktorý práve vykonáva - obvinený mal spáchať trestný čin pred tým, ako spáchal trestný čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený. V prípade prenesenia výkonu cudzieho rozhodnutia do druhého členského štátu jeho začlenenie do inej sankcie nepredstavuje ovplyvňovanie rozsudku. Uložením súhrnného trestu nemôže dôjsť k ovplyvňovaniu, rušeniu alebo revidovaniu pôvodného rozhodnutia v zmysle Rámcového rozhodnutia. V prípade prenesenia výkonu cudzieho rozhodnutia do druhého členského štátu jeho začlenenie do inej sankcie nepredstavuje ovplyvňovanie rozsudku, ukladanie súhrnného trestu nezasahuje do pôvodného rozhodnutia. Po uznaní cudzieho rozhodnutia možno vo vzťahu k nemu ukladať súhrnný trest. Neukladanie súhrnného trestu, by znamenalo popretie zásady rovnocennosti súdnych rozhodnutí. Zastavenie trestného stíhania pre tzv. neúčelnosť sa uplatní najmä vtedy, ak možno očakávať upustenie od uloženia súhrnného trestu (R 48/1978). Kritériom pre zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku je úvaha, či uložený trest za iný skutok je dostatočný na splnenie účelu trestu a prevýchovu páchatel'a, aby viedol riadny život. Možnosť započítania väzby a trestu vyplýva zo zásady, že nikto nemá byť potrestaný dvakrát pre rovnaký čin. Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. Z materiálneho hľadiska je irelevantné, či by prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu, pretože rozhodujúcim faktorom je záver súdu o dostatočnosti iného trestu, vykonávaného obvineným. Za iný čin obvinený vykonáva dlhoročný trest odňatia slobody, plniaci účel trestu aj vo vzťahu k zastavenému konaniu a započítanie väzby do tohto trestu napadnutým rozhodnutím považoval za zákonné. Taktiež navrhol predložiť prejudiciálnu otázku o výklade Rámcového rozhodnutia z 24. júla 2008 Súdnemu dvoru EÚ, a to nasledovné otázky:

- 1) Umožňuje čl. 3 ods. 5 potom čo boli predchádzajúcemu odsúdeniu iného členského štátu v zmysle ods. 1 v súlade s vnútroštátnym právom priznané rovnocenné právne účinky ako vnútroštátnemu odsúdeniu (§ 519 ods. 1 Trestného poriadku), inú výnimku z ods. 1 a 2 pri uplatňovaní vnútroštátnych pravidiel ukladania trestov, ako je obmedzenie sudcu pri ukladaní trestu v novom konaní podľa týchto pravidiel? (teda či v prípade, ak uplatňovanie vnútroštátnych pravidiel ukladania trestov na vnútroštátnym právom uznané zahraničné odsúdenie neobmedzuje sudcu pri ukladaní trestov v novom konaní, pripúšťa čl. 3 ods. 5 aj ďalšie výnimky),
- 2) Ukladá čl. 3 ods. 5 povinnosť uplatňovania vnútroštátnych pravidiel ukladania trestu, ak by

uplatňovanie týchto pravidiel na predchádzajúce odsúdenie iného členského štátu, ktorému boli v zmysle ods. 1 v súlade s vnútroštátnym právom priznané rovnocenné účinky ako vnútroštátnemu odsúdeniu, neobmedzovalo sudcu pri ukladaní trestu v novom konaní? (teda či je čl. 3 ods. 5 stanovená povinnosť sudcu uplatňovať vnútroštátne pravidlá ukladania trestu v prípade, že ho neobmedzuje skutočnosť zahraničného odsúdenia, pokiaľ mu boli vnútroštátnym právom priznané rovnocenné právne účinky ako vnútroštátnemu odsúdeniu).

3) Predstavuje začlenenie sankcie uloženej predchádzajúcim odsúdením iného členského štátu, ktorému boli v zmysle ods. 1 v súlade s vnútroštátnym právom priznané rovnocenné právne účinky ako vnútroštátnemu odsúdeniu a jeho výkon bol prenesený do štátu vedúceho nové konanie, do inej sankcie formou súhrnného trestu na základe vnútroštátnych pravidiel ukladania trestu (so zdôraznením, že nová sankcia nemôže byť miernejšia ako tá pôvodná), ovplyvňovanie, rušenie alebo revidovanie tohto predchádzajúceho odsúdenia iného členského štátu? (teda či uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k zahraničnému odsúdeniu, ktorému boli vnútroštátnym právom priznané rovnocenné právne účinky ako vnútroštátnemu odsúdeniu a ktorého výkon bol prenesený do štátu vedúceho nové konanie, predstavuje ovplyvňovanie, rušenie alebo revidovanie tohto zahraničného odsúdenia, ak uplatňovaním vnútroštátnych pravidiel ukladania trestu nemôže dôjsť k zmierneniu pôvodnej sankcie uloženej uznaným zahraničným odsúdením).

4) Ak by začlenenie sankcie uloženej predchádzajúcim odsúdením iného členského štátu, ktorému boli v zmysle ods. 1 v súlade s vnútroštátnym právom priznané rovnocenné procesné právne účinky ako vnútroštátnemu odsúdeniu a ktorého výkon bol prenesený do štátu vedúceho nové konanie, do inej sankcie v zmysle otázky č. 3 predstavovalo ovplyvňovanie, rušenie alebo revidovanie tohto zahraničného odsúdenia, je potrebné vykladať časť čl. 3 ods. 5 v znení „Členské štáty však zabezpečia, aby ich súdy mohli v takýchto prípadoch napriek tomu zohľadňovať predchádzajúce odsúdenia vyhlásené v iných členských štátoch“ tak, aby výsledná sankcia nebola pre dotknutú osobu menej priaznivá, ako keby bolo predchádzajúce odsúdenie vnútroštátnym odsúdením? (teda či je v súlade s proporčnosťou výšky trestu nevyhnutné, aby trest uložený v novom konaní neznamenal pre dotknutú osobu menej priaznivé zaobchádzanie, ako keby bolo predchádzajúce odsúdenie iného členského štátu vnútroštátnym odsúdením).

Obvinení 1) L. L., 2) A. L. a 3) F. W. vo vyjadrení k dovolaniu z 22. marca 2019 podanom prostredníctvom obhajcu, JUDr. Dušana Divka zaujali názor, že dovolanie nie je prípustné a dovolací súd by mal na neverejnom zasadnutí dovolanie odmietnuť, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku alebo podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, vysloviť neprípustnosť dovolania alebo dovolanie zamietnuť v súlade s § 392 Trestného poriadku. Podľa názoru obvinených, nie sú preukázané dôvody dovolania, pretože dovolanie je nezákonné a rozporné s eurokonformným výkladom trestného práva, základnými zásadami a kritériami trestného práva, s konštantne platnou judikatúrou súdov a ústavnými právami obvinených. Obvinení boli v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1T 61/2013 vo väzbe od 1. apríla 2010 do 1. apríla 2011, v tomto istom konaní súd rozhodol o zastavení trestného stíhania obvinených aj s poukazom na to, že pre obvinených je postačujúcim trest odňatia slobody uložený rozsudkom Krajského súdu Brno - pobočka Zlín, sp. zn. 61T 7/2013, uznaným v Slovenskej republike rozsudkami najvyššieho súdu a uložené tresty odňatia slobody odsúdení L. L., A. L. a F. W. vtedy vykonávali v Slovenskej republike. V prípade odsúdenia obvinených v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1T 61/2013, by u obvinených prichádzalo do úvahy uloženie alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody práve v spojení s trestnom uloženým v konaní Krajského súdu Brno - pobočka Zlín, sp. zn. 61T 7/2013, v ktorom prípade by muselo dôjsť k započítaniu väzby. Okresný súd Považská Bystrica postupoval právne správne a analogicky tak, akoby k uloženiu trestov skutočne došlo, a preto v súlade s § 45 ods. 1 Trestného zákona započítal väzbu vykonanú od 1. apríla 2010 do 1. apríla 2011 v konaní Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. 1T 61/2013, obvineným do výkonu trestov odňatia slobody uložených v konaní Krajského súdu Brno - pobočka Zlín, sp. zn. 61T 7/2013 a uznaných na území Slovenskej republiky rozsudkami najvyššieho súdu, sp. zn. 4 Urto 1/2015 z 21. apríla 2015, sp. zn. 5 Urto 3/2016 zo 7. apríla 2016 a sp. zn. 4 Urto 1/2016 z 19. februára 2019. Dovolanie nie je prípustné z dôvodu, že sa uplatňuje voči právoplatnému súdному rozhodnutiu, ktoré nie je výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je ani rozhodnutím o väzbe v

zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku, a dovolanie proti nemu je podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku neprípustné. Dovolanie považovali za neprípustné tiež z dôvodu, že uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica zo 4. apríla 2018, 1T 61/2013, právoplatné a vykonateľné 1. júna 2018, vzhľadom na svoju povahu nemohlo spôsobiť porušenie a protizákonnosť § 7b ods. 2 a § 42 ods. 3 Trestného zákona. Dovolanie opomína skutočnosť riadneho uznania cudzích rozhodnutí rozsudkami najvyššieho súdu, ignoruje zásadu rovnocennosti zahraničných a vnútroštátnych odsúdení v zmysle rámcového rozhodnutia Rady EÚ č. 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadnení odsúdení v členských štátoch EÚ v novom trestnom konaní, a nevykladá relevantné ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku eurokonformným spôsobom. Započítanie väzby do trestu, vo vzťahu ku ktorému bolo trestné stíhanie zastavené podľa § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku je v súlade so zákonom. Dovoláním sa dovolateľ domáha nastolenia právom neprípustného stavu, ktorý by nastal po zastavení trestného stíhania pre neúčelnosť a následkom nezapočítania väzby, keďže obvinení by nemohli za vykonanú väzbu žiadať náhradu škody, a teda by boli vo výsledku potrestaní dvakrát pre rovnaký čin. Záverom dovolania poukázali na vyššie uvedené vyjadrenie obvineného L. L., ktorého odôvodnenia sa v plnom rozsahu pridržiavali.

Obvinení 1), 2) a 3) dovolaciemu súdu 19. novembra 2019 doručili doplnenie odôvodnenia vyjadrenia k dovolaniu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, v ktorom poukázali na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 8. augusta 2019, sp. zn. 2To/29/2019, v ktorom okrem iného uviedol, že ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu k uznaným cudzím rozhodnutiam je zákonné a správne.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a zistil, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienечnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienечne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienечnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

„Napadnutým rozhodnutím“ v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku je akékoľvek rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o väzbe, bez ovplyvnenia tejto otázky obsahom ustanovenia § 368 ods. 2 Trestného poriadku. „Ustanovením Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe“ v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku sa rozumie nielen ustanovenie, ktoré sa priamo týka otázky väzby ako prostriedku na zaistenie osoby v trestnom konaní (prvý a druhý diel štvrtej hlavy prvej časti Trestného poriadku), ale aj iné procesné ustanovenie potrebné pri rozhodovaní o väzbe, vrátane rozhodovania o riadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o väzbe; takým ustanovením je teda i ustanovenie o rozhodovaní nadriadeného súdu podľa § 193 a § 194 Trestného poriadku, ak sa rozhodovalo o sťažnosti proti uzneseniu o väzbe (R 9/2017).

Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o

- a) vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby;
- b) prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,
- c) zmene dôvodov väzby obvineného,
- d) návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného,
- e) ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní,
- f) prepustení zatknutého obvineného na slobodu; za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie sa uplatňuje proti právoplatnému súdному rozhodnutiu, ktoré nie je výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie nie je ani rozhodnutím o väzbe v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku. Ustanovenie o započítaní vykonanej väzby v konaní do uloženého trestu odňatia slobody, je rozhodnutím vo vykonávacom konaní podľa Trestného poriadku 4. časti - Výkonávacie konanie, I. Hlavy - Výkon trestov.

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

S poukazom na vyššie uvedené preto najvyšší súd dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku ako neprípustné odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.